

Sygn. akt *I ACa 701/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Mikołaj Tomaszewski

Sędziowie: Bogusława Żuber

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 7 grudnia 2017 r. sygn. akt I C 1523/16

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Bogusława Żuber Mikołaj Tomaszewski Małgorzata M.-T.

--	--	--

UZASADNIENIE

Powód - Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) domagał się w pozwie skierowanym do Sądu Okręgowego w Kaliszu zasądzenia od pozwanego (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w P. kwoty 295.677,68 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi od kwoty 885.335,15 zł od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty.

Odpowiedź na powyższy pozew wniosła spółka (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej reprezentowana przez syndyka masy upadłości. Przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy pozwany podniósł zarzut braku właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Kaliszu oraz wniosła o odrzucenie pozwu jako niedopuszczalnego względnie o

przekazanie pozwu sędziemu komisarzowi ustanowionemu w postępowaniu upadłościowym prowadzonym przed Sądem Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. XI Wydział Gospodarczy do spraw Upadłościowych i Naprawczych w P. pod sygn. akt: XI GUp 46/12 do rozpoznania i umorzenie postępowania przed tutejszym sądem.

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Na skutek zażalenia strony powodowej Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił powyższe postanowienie. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Apelacyjny w Łodzi wskazał, że przy uwzględnieniach treści pozwu, spór w sprawie nie dotyczy majątku masy upadłości, a pozwanym jest upadły i tym samym syndyk masy upadłości nie ma w omawianej sprawie legitymacji procesowej biernej i nie może skutecznie składać zarzutów procesowych. Tym samym Sąd Apelacyjny w Łodzi uznał, że zarzut niewłaściwości miejscowej nie został skutecznie podniesiony i Sąd Okręgowy w Kaliszu nie miał podstaw o wydania postanowienia o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Wykonując zobowiązanie Sądu Okręgowego w Kaliszu do wskazania organu uprawnionego do reprezentowania pozwanego w niniejszym procesie, pełnomocnik powoda wskazał, iż zgodnie z odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego organem uprawnionym do reprezentacji pozwanego jest zarząd spółki (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, a w przypadku zarządu jednoosobowego spółkę reprezentuje samodzielnie prezes zarządu, czyli aktualnie J. T..

W związku z powyższym sąd doręczył pozew pozwanemu do rąk prezesa zarządu zobowiązując do złożenia odpowiedzi na pozew.

W odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwanego (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej pozwany, przed wdaniem się w spór podniósł zarzut braku właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Kaliszu, a dalej wniósł m.in. o odrzucenie pozwu jako niedopuszczalnego względnie o przekazanie pozwu sędziemu komisarzowi ustanowionemu w postępowaniu upadłościowym prowadzonym przed Sądem Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P., XI Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Naprawczych w P. pod sygn. akt XI GUp 46/12 do rozpoznania i umorzenie postępowania przez Sąd Okręgowy w Kaliszu.

W piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2017 r. pozwany podtrzymał zawarte w odpowiedzi na pozew wnioski o odrzucenie pozwu, przekazanie sprawy sędziemu komisarzowi i umorzenie postępowania, względnie oddalenie powództwa w całości, a nadto, na wypadek uznania, iż brak jest podstaw do odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania wniósł o wezwanie do udziału w sprawie na podstawie art. 194 k.p.c. syndyka masy upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w charakterze pozwanego.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2017 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu. Zażalenie wywiedzione od tego orzeczenia zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 października 2017 r.

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił wniosek o wezwanie do udziału w sprawie syndyka.

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017r. Sąd Okręgowy w Poznaniu:

1. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 295677,68 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 885335,15 zł za okres od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem odsetek ustawowych od wypłaconych przez powoda należności stanowiących świadczenia pracownicze 103 pracowników pozwanej,
2. kosztami postępowania obciążył w całości pozwaną i z tego tytułu:
  - a) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

b) nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 14.784 zł tytułem opłaty sądowej.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany - (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w P. prowadziła działalność gospodarczą, w ramach której zatrudniała pracowników. Dnia 2 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy Poznań- Stare Miasto w P. XI Wydział Gospodarczy do Spraw Upadłościowych i Naprawczych wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości pozwanego obejmującej likwidację jego majątku. Jednocześnie wezwano wierzycieli upadłego, aby w terminie trzech miesięcy od daty ukazania się obwieszczenia zgłosili swoje wierzytelności. W dacie ogłoszenia upadłości pozwany zatrudniał (...) pracowników i zalegał im z wypłatą wynagrodzeń. W związku z ogłoszeniem upadłości pozwanego i stanem jego niewypłacalności wypłaty tych świadczeń dokonał powód działając na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Z powyższego tytułu powód wypłacił łącznie kwotę 885.335,14 zł. Wierzytelność powoda z tytułu należności głównej w kwocie 885.335,14 zł została w toku postępowania upadłościowego z urzędu umieszczona na liście wierzytelności w kategorii drugiej. Pismem z dnia 16 września 2015 r., doręczonym dnia 22 września 2015 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 295.667,68 zł wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 885.335,15 zł. Pozwany nie odpowiedział na to wezwanie, w szczególności nie spełnił wskazanego świadczenia.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w całości.

W toku niniejszego postępowania powód - Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w P. kwoty 295.677,68 zł. Kwoty tej domagał się z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych za okres od 9 listopada 2012 r. r. do 14 września 2015 r. od kwoty należności głównej wynoszącej 885.335,14 zł.

Jak już wspomniano poza sporem pozostawał fakt wypłacenia przez powoda na rzecz byłych 103 pracowników pozwanego świadczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę. Pozwany nie kwestionował samej wypłaty ani istnienia ku niej podstawy, tj. własnej niewypłacalności. Podstawę wypłaty stanowił art. 12 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, zgodnie z którym roszczenia między innymi z tytułu wynagrodzenia za pracę podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. Na tej podstawie powód wypłacił 103 byłym pracownikom pozwanego wynagrodzenie za pracę w łącznej kwocie 885.335,14 zł. Pozwany nie kwestionował ani tego, że nie wypłacał wynagrodzenia wskazanym w zestawieniu przedstawionym przez powoda pracownikom ani też, że świadczenia, w kwotach określonych w pozwie, były im należne. W szczególności pozwany nie zarzucał, że konkretne osoby nie były jego pracownikami. Wobec tego Sąd uznał, że pozwany powyższe okoliczności przyznał. Wobec powyższego należało zatem uznać, że wypłacona przez powoda kwota w całości była należna i znajdowała podstawę w obowiązujących przepisach ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.) wypłata świadczeń pracowniczych ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa (działającego w imieniu powoda), roszczenia wobec pracodawcy, likwidatora lub innej osoby zarządzającej majątkiem tegoż pracodawcy lub do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń. Stosownie do art. 23 ust. 2 ww. ustawy, powodowi przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń przysługuje taka sama ochrona prawna, jaką odrębne przepisy przewidują dla należności za pracę. Wobec tego, skoro powód wypłacił byłym pracownikom pozwanej zaległe świadczenia, to z mocy prawa stał się w tym zakresie jej wierzycielem i może domagać się zwrotu wypłaconej kwoty.

W toku niniejszego postępowania powód nie dochodził jednak kwoty, którą zaspokoił roszczenia pracowników, a odsetek od tej wartości za okres od 9 listopada 2012 do 14 września 2015 r. Należność główna została bowiem umieszczona i uznana na liście wierzytelności w kategorii drugiej i na tej podstawie będzie egzekwowana.

Uprawnienie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych do domagania się odsetek od wypłaconych kwot jest powszechnie akceptowane w orzecznictwie i doktrynie. Na uwagę zasługuje chociażby orzeczenie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2000 r. (sygn. akt II CKN 709/98), z którym Sąd meriti w pełni się zgadza, a w którym wskazano, że Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych należą się od pracodawcy odsetki za opóźnienie zwrotu wypłaconych pracownikom przez Fundusz świadczeń poczynając od upływu terminu, w którym świadczenia te powinny być spełniane przez pracodawcę.

Sąd zauważa przy tym, że roszczenie objęte żądaniem pozwu nie dotyczy masy upadłości. Dotyczyło ono bowiem odsetek od samego upadłego, a zatem nie znajduje tu zastosowania art. 144 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze – t.j. z 2015 r., poz. 233, z późn. zm. (dalej jako Pr. up. i napr.). Zgodnie z tym przepisem po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo przeciwko niemu. W sprawach niedotyczących majątku masy upadłości, upadły może występować w każdym postępowaniu bez ograniczeń, w tym zakresie bowiem przysługują mu wszystkie uprawnienia, zarówno o charakterze prawnomaterialnym jak i procesowym (Stanisław Gurgul w Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz. Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005, str. 480). Powyższa kwestia została już przesądzona prawomocnym postanowieniem oddalającym wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu.

Sąd zwraca również uwagę, że ogłoszenie upadłości nie jest jednoznaczne z zakazem naliczania odsetek. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że roszczenie o odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości nie podlega zaspokojeniu z masy upadłości i nie może być dochodzone w trybie zgłoszenia wierzytelności, roszczenia tego można dochodzić przeciw upadłemu w drodze powództwa nawet przed zakończeniem postępowania upadłościowego (zob. S. Gurgul, s. 350; P. Zimmerman, s. 124, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2003 r., II CK 67/02). Skoro odsetki liczone od dnia ogłoszenia upadłości nie mogą być zaspokojone z masy upadłości, to nie należy ich podawać w zgłoszeniu wierzytelności (art. 240 pkt 2 Prawa upadłościowego i naprawczego). Wytoczenie przeciw upadłemu powództwa o odsetki przypadające za okres po ogłoszeniu upadłości może okazać się konieczne zwłaszcza wtedy, gdy mogłoby dojść do ich przedawnienia (M. A., Prawo upadłościowe, s. 177).

Wobec powyższego, skoro powód wypłacił na rzecz byłych pracowników pozwanej świadczenia z tytułu wynagrodzenia za pracę dnia 20 marca 2013 r. to wtedy też przeszła na niego z mocy prawa wierzytelność wobec pozwanej o zwrot tej kwoty, zaś od dnia następnego pozostaje ona w opóźnieniu w spełnieniu tego swojego świadczenia i zobowiązana jest do zapłaty odsetek. Należna z tego tytułu suma nie dotyczy natomiast masy upadłości i nie może być egzekwowana w toku postępowania upadłościowego. Wobec powyższego nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut braku legitymacji procesowej po stronie pozwanego, jak również wniosek o wezwanie do udziału w sprawie syndyka.

O odsetkach ustawowych od należności głównej orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jak już wspomniano datą, od której naliczane są odsetki za opóźnienie w zwrocie wypłaconych przez Fundusz świadczeń jest dzień następujący po dniu, w którym do wypłaty faktycznie doszło. Wobec tego zatem od dnia 9 listopada 2012 r. pozwany pozostaje w opóźnieniu i zobowiązany jest do świadczenia odsetkowego. Część należności z tego tytułu, naliczona do dnia 14 września 2015 r. stanowiła kwotę dochodzoną w niniejszej sprawie, zaś zgłoszone żądanie odsetkowe dotyczyło okresu od dnia 15 września 2015 r. i jako takie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd zauważa przy tym, że nie został w niniejszej sprawie naruszony zakaz anatocyzmu, bowiem powód domaga się dalszych odsetek od należności głównej, a nie kwoty skapitalizowanych odsetek, której dochodził w niniejszym postępowaniu.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany, który powołując się na naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 92 § 1 i 144 Prawa upadłościowego, art. 23 ust.1 ustawy z 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, art. 481 § 1 kc, 455 kc oraz naruszenie prawa procesowego w postaci art. 328 §

2 kpc wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego bez przekroczenia granic określonych treścią art. 233§1 kpc dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnie określił ich prawne konsekwencje. Ustalenia te oraz ich prawną ocenę Sąd Apelacyjny podziela, przyjmując je jako własne.

Całkowicie nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc.

Wbrew bowiem twierdzeniom środka odwoławczego uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie objęte tym przepisem konieczne elementy w tym także wskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz przytoczenie przepisów prawa.

Nie zachodzi zarzucane w apelacji naruszenie art. 144 Prawa upadłościowego poprzez uznanie, że pozwany (apelacji omyłkowo wskazano powód) oznaczony w sprawie jako (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej reprezentowany przez Zarząd, posiada bierną legitymację procesową w niniejszym postępowaniu oraz że może być w nim reprezentowany przez zarząd.

W niniejszym procesie powód dochodził od pozwanego odsetek od roszczenia należnego mu w stosunku do tego upadłego, które zostało umieszczone na liście wierzytelności.

Odsetki te należne są za okres po ogłoszeniu upadłości.

Tymczasem zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe z masy upadłości mogą być zaspokojone odsetki od wierzytelności, należne od upadłego, za okres do dnia ogłoszenia upadłości.

W związku z tym uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2016r. III CZP 113/15 wskazano, że roszczenie o odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości może być dochodzone przeciw upadłemu w drodze powództwa i to nawet przed zakończeniem postępowania upadłościowego.

Z art. 144 Prawa upadłościowego (a także obowiązującego w dacie ogłoszenia upadłości Prawa upadłościowego i naprawczego) wynika jednoznacznie, że postępowania sądowe mogą być prowadzone jedynie przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy dotyczą masy upadłości.

Zatem wbrew sugestiom apelacji to upadły, a nie syndyk masy upadłościowej ma w niniejszym procesie legitymację bierną.

Powód wypłacając pracownikom pozwanego zaległe wynagrodzenia spełnił w ten sposób zobowiązanie upadłego, a nie masy upadłości.

Przecież wypłata dotyczyła świadczeń pracowniczych powstałych i wymagalnych przed datą ogłoszenia upadłości.

Zgodnie z art. 23 ust. ustawy z 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy przekazanie środków finansowych Funduszu na wypłatę świadczeń, a także wypłata świadczeń ze środków Funduszu powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa, działającego w imieniu dysponenta Funduszu, roszczenia wobec pracodawcy albo innej osoby zarządzającej majątkiem pracodawcy, w szczególności likwidatora albo członka zarządu, albo roszczenia do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń.

Na podstawie tego przepisu powód z mocy prawa wypłacając w dniu 8 listopada 2012r. świadczenie pracownikom pozwanego uzyskał roszczenie wobec upadłego pozwanego o zwrot wypłaconego jego pracownikom świadczenia.

Pozwany znajduje się w opóźnieniu w spełnieniu tego świadczenia (ze skutkami wynikającymi z art. 481 kc) od dnia następnego po dokonaniu przez powoda wypłaty zaległych świadczeń pracowniczych, czyli od 9.11.2012r.

Nie zachodzi także naruszenie art. 455 kc

Roszczenia pracownicze o zapłatę zaległych wynagrodzeń należnych za okres do 1 sierpnia 2012r. (które wypłacił powód) były wymagalne już w dacie, w której pozwany pracodawca miał obowiązek je spełnić zgodnie postanowieniami umów o pracę.

Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń roszczenia na rzecz Funduszu korzystają z takiej samej ochrony prawnej, jaką odrębne przepisy przewidują dla należności za pracę.

Odrębnymi przepisami przewidującymi ochronę należności za pracę są przepisy działu III, rozdziału II, a więc przepisy zawarte w artykułach od art. 84 do art. 91 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 ze zm.). W sprawach w nich nie unormowanych stosuje się z mocy art. 300 kp przepisy kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Zgodnie z art. 85 § 1 i § 2 kp oraz art. 86 § 1 kp pracodawca zobowiązany jest dokonywać wypłaty wynagrodzenia w stałym i ustalonym z góry terminie, określonym w regulaminie pracy lub innych przepisach prawa pracy. Przepisy kodeksu pracy stanowią więc, że termin spełnienia takiego świadczenia przez pracodawcę jest oznaczony, a zatem jego uchybienie powoduje popadnięcie pracodawcy w opóźnienie, skutkujące obowiązkiem zapłaty odsetek.

Nie wchodzi zatem w grę stosowanie art. 455 kc, który nie dotyczy sytuacji, w których termin spełnienia świadczenia jest oznaczony.

Skoro więc z datą, w której powód wypłacił wynagrodzenia pracownikom pozwanego przeszły na powoda z mocy samego prawa dotychczasowe roszczenia pracowników wobec pracodawcy, to oznacza to, że pozwany pozostawał wobec powoda w opóźnieniu ze spełnieniem na jego rzecz terminowego świadczenia, poczynając od daty tej wypłaty, bowiem już wcześniej upłynął termin, w którym wynagrodzenie winno być wypłacone pracownikom.

Skutkuje to koniecznością zapłacenia żądanych przez powoda odsetek z mocy art. 481 § 1 kc, poczynając od tak określonego początku okresu opóźnienia, bez potrzeby wzywania przez powoda do zwrotu świadczeń(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r. II CKN 709/98).

Co oczywiste w stosunku do dłużnika, czyli upadłego odsetki mimo ogłoszenia upadłości będą zgodnie z treścią stosunku obligacyjnego.

Nie można przyjąć, że powstanie stanu niewypłacalności dłużnika stanowi okoliczność zwalniającą upadłego z zapłaty odsetek wierzycielom. Powszechnie przyjmuje się zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, że aktualny jest pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1992 r., III CZP 23/92, wywiedziony z regulacji zawartej w art. 33 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (jedn. tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm. - dalej: "Pr.upadł."), iż mimo ogłoszenia upadłości, odsetki ustawowe nalicza się w stosunku do upadłego także za okres od dnia ogłoszenia upadłości, z tym że nie podlegają one zaspokojeniu z masy upadłości i w trybie zgłoszenia wierzytelności do masy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2003 r., II CK 67/02, nie publ.).

Przeciwko temu, że obowiązek zapłaty odsetek upadłego wygasa za okres od dnia ogłoszenia upadłości, przemawia wykładnia językowa art. 92 ust. 1 Pr.u.n., który stanowi, że z masy upadłości mogą być zaspokajane odsetki od wierzytelności, należne od upadłego, za okres do dnia ogłoszenia upadłości. A contrario zatem, odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości mogą być zaspokajane z innego niż masa upadłości mienia upadłego(por. uzasadnienie wskazanej uchwały z Sądu Najwyższego z 7.04.2016r.).

Z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zaspokajane są należności główne. Odsetki, które powstały do dnia zaspokojenia roszczenia głównego przez Fundusz, mogą być przez pracownika dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu sądowym, upadłościowym lub restrukturyzacyjnym. Od chwili przejścia roszczenia na podstawie art. 23 u.o.r.p. roszczenie to staje się wymagalne względem Funduszu i od tego momentu odsetki również przysługują Funduszowi (por. Monika Latos – Miłkowska Komentarz do art. 23 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy teza 7 Lex).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej znajdowało oparcie w art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Bogusława Żuber Mikołaj Tomaszewski Małgorzata M.-T.